

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **X. X.**
X.

zastoupen Mgr. Dominikou Kanickou, advokátkou
sídlem 5. května 714, Sokolov

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2024 č.j. 10.01-000285/23-003

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené advokátce Mgr. Dominice Kanické se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 33.280 Kč, která jí bude zaplacená z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Městského soudu v Praze náhradu nákladů řízení ve výši 3.328 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalobci nebyl bezplatně určen advokát k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“).
2. Žalobce požádal formulářovou žádostí ze dne 31. 5. 2023 o určení advokáta ve věci „*klamného jednání žalobce a krádeže, soud odmítá jednat ve věci objektivně*“. Uvedl, že jde o soudní věc týkající se č.j. 56 Co 84/2023-117, a že k žádosti přikládá usnesení. Dále uvedl, že ohledně ustanovení zástupce pro „soudní řízení“ bylo soudem rozhodnuto pod č.j. 61 Co 300/2022-106. Ke svým majetkovým poměrům prohlásil, že zatím nemá příjmy ze závislé činnosti, že nemá příjmy ze samostatné činnosti, prohlásil současně, že pobírá příspěvek na bydlení, a to „od května“ za období „květen až červenec“, a také příspěvek na živobytí, a to od „nové registrace na ÚP, červenec 2022“, popřel další příjmy, popřel vlastnictví nemovitostí, prohlásil, že žije sám, že má dluhy, které blíže nespecifikoval, a že za bydlení vynakládá 438 Kč měsíčně za nájemné a služby s užíváním spojené.
3. Žalobce k žádosti přiložil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 1. 2023 č.j. 61 Co 300/2022-106, v němž soud k odvolání podaného žalobcem (tam v pozici žalovaného) potvrdil usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 21. 11. 2022 č.j. 11 C 460/2020-103 v řízení o zaplacení 2.300 Kč s příslušenstvím. Dále žalobce k žádosti přiložil e-mailovou komunikaci s advokátem Mgr. P. Č., z níž vyplývá, že advokát žalobce odmítl zastupovat. Na listinu obsahující vytištěnou e-mailovou komunikaci s uvedeným advokátem žalobce ručně připsal „*od paní JUDr. K. mám SMS*“ a připojil svůj podpis. Usnesení č.j. 56 Co 84/2023-117 žalobce k žádosti nepřiložil. Ani doklady osvědčující výši jeho příjmů k žádosti nepřiložil.
4. Žalovaná neurčila žalobci advokáta ze tří důvodů, a to protože:
 - se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva podle § 18c odst. 5 věta třetí zákona o advokacii. Žalovaná z veřejně dostupných zdrojů na www.justice.cz ověřila, že ve věci, kterou žalobce v žádosti označil, bylo Krajským soudem v Plzni dne 27. 4. 2023 vydáno usnesení č.j. 56 Co 84/2023-117, kterým bylo potvrzeno usnesení Okresního soudu v Sokolově o zastavení dovolacího řízení. Předmětem řízení bylo zaplacení částky zaplacení 2.300 Kč s příslušenstvím. Proti tomuto usnesení dovolacího soudu žalobce hodlal brojit dovoláním, pro které žádal žalovanou určit advokáta, ovšem zde je dovolání nepřípustné ve smyslu § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť předmět řízení nepřevyšuje částku 50.000 Kč.
 - žalobce nedoložil neúspěšný pokus zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii. Žalobce prokázal oslovení jednoho advokáta a odmítnutí poptávané právní služby spočívající v zastupování o dovolání proti „č.j. 56Co 84/2023-117“, neprokázal ovšem oslovení alespoň jednoho dalšího advokáta, a zejména odmítnutí poptávané právní služby tímto advokátem. Tvzení o existenci SMS od „JUDr. K.“ je pouhým subjektivním tvrzením žalobce a nikoli důkazem.

- žalobce neprokázal své příjmové a majetkové poměry dle § 18c odst. 4 zákona o advokacii, neboť k žádosti nedoložil příjmy své ani společně posuzovaných osob za posledních šest kalendářních měsíců, jak zákon vyžaduje.

Žalobní argumentace

5. Žalobce v podané žalobě, ve znění doplnění ze dne 9. 6. 2025, v první žalobní námitce k postupu žalované dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii namítá, že žalovaná o jeho žádosti nerozhodla bez zbytečného odkladu, jak jí předmětné ustanovení ukládá, neboť rozhodla až po jednom roce, ačkoliv pro to nebyl žádný objektivní důvod. Vydání rozhodnutí žalovanou o určení či neurčení advokáta k poskytnutí právní služby je pro žadatele podstatnou skutečností, která má přímý vliv na bránění a výkon jeho práv, nezřídka v situaci, kdy již žadateli běží nějaká zákonná či soudem určená lhůta. Dle žalobce žalovaná dále pochybila tím, že ač zjistila nesoulad mezi tvrzeními a důkazy poskytnutými žalobcem v žádosti, které mohly mít přímý vliv na vydání kladného či zamítavého rozhodnutí (žalobce v žádosti uváděl, že příkládá usnesení č.j. 56 Co 84/2023-117, což neučinil, a namísto toho k žádosti přiložil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 1. 2023 č.j. 61 Co 300/2022-106), nevyzvala žalobce k odstranění nesouladu. Dle žalobce tak žalovaná nemohla řádně zvážit, zda se např. v případě žalobce jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
6. V druhé žalobní námitce žalobce k postupu žalované dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii namítá pochybení žalované spočívající v tom, že vytýkala žalobci, že ke své žádosti nepřiložil důkazy, resp. neprokázal, že by oslovil alespoň dva advokáty s žádostí o poskytnutí právní služby, když předložil pouze jeden email od advokáta. Žalobce ovšem měl SMS zprávu od advokátky Mgr. A. K. a nevěděl, jak ji přiložit ke své žádosti. Žalovaná měla za této situace žalobce poučit.
7. Ve třetí žalobní námitce žalobce k postupu žalované dle § 18c odst. 4 zákona o advokacii opět namítá, že shledala-li žalovaná, že žalobce řádně neprokázal své majetkové poměry, když nepředložil doklady o jeho majetkových poměrech, doklady o jeho příjmu a společně s ním posuzovaných osob za období šesti měsíců, měla nejprve žalobce vyzvat k doplnění jeho žádosti či mu upřesnit, zda požaduje výpisy z účtu či jiné dokumenty.
8. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá libovůli žalované při rozhodování o žádosti. Poukazuje na odlišný postup žalované v podobném řízení o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně, vedeném u žalované pod č. j.: 10.01-000636/24-0002 k jeho žádosti ze dne 29. 11. 2024, ve kterém jej žalovaná vyzvala dopisem ze dne 6. 1. 2025 k doplnění žádosti o kopii pravomocného rozhodnutí soudu, kterým byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce dle § 35 odst. 10 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a k doložení, že se neúspěšně snažil oslovit alespoň dva advokáty za účelem poskytnutí právních služeb (s tím, že musí prokázat jejich odmítnutí služby poskytnout). Žalovaná tedy ve zmíněném případě bez větších průtahů, po prostudování jeho žádosti, zjistila, že žádost není úplná, a před rozhodnutím o ní vyzvala žalobce k odstranění, resp. doplnění rozhodných skutečností a důkazů. K důkazům žalobce soudu předkládá odkazovanou výzvu ze dne 6. 1. 2025, a navrhuje, aby soud k prokázání libovůle při rozhodování vyžádal u žalované veškerá její rozhodnutí o žádostech žalobce o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně, které žalovaná eviduje.

Vyjádření žalované k podané žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl.
10. Společně k první, druhé a třetí žalobní námitce žalovaná odmítá, že by měla povinnost vést žalobce výzvami k odstranění rozporů mezi skutkovými tvrzeními v žádosti o určení advokáta a předkládanými důkazy. Použití ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je v tomto případě vyloučeno ustanovením § 55a odst. 1 zákona o advokacii.
11. K první žalobní námitce pak žalovaná uvádí, že námitka nečinnosti k procesnímu úspěchu žalobce ve věci nepostačuje, v této věci není vedeno řízení proti žalované nečinnosti žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s. Dále uvádí, že žalobce v podané žalobě ani v dalších podáních vůbec nenapadá důvod zjevné bezdůvodnosti žádosti, už jen proto musí být žaloba zamítnuta. I pokud by žalobce tento žalobní argument vznesl, nebyl by důvodný. Zjevná bezdůvodnost uplatňování práva zde byla patrná na první pohled, neboť žalobce chtěl brojit dovoláním ve sporu o 2.300 Kč, kdy hranice pro projednatelnost dovolání před Nejvyšším soudem je nastavena násobně vyšší částkou 50.000 Kč.
12. K druhé žalobní námitce žalovaná uvádí, že žalobce v podané žalobě ani v doplnění ze dne 9. 6. 2025 nenabídl soudu důkaz o tom, že před podáním žádosti k žalované o určení advokáta byl v téže věci odmítnut alespoň dvěma advokáty.
13. Ke třetí žalobní námitce žalovaná uvádí, že žalobce v podané žalobě ani v doplnění ze dne 9. 6. 2025 nenabídl soudu důkaz o tom, že by v procesu vyřízení jeho žádosti o určení advokáta žalovanou prokázal řádně své poměry (osobní, příjmové, majetkové). Žalobce nenabídl ani správnímu soudu v žalobě, ale především žalované v žádosti o určení advokáta důvody, proč nepracuje, proč nedosahuje příjmů alespoň ze závislé činnosti. Netvrdí žádný hendikep (omezení), ani zdravotní, ani sociální. Pokud je žalobce uplatnitelný na trhu práce, je pro něho každá práce vhodná. Důkazem o finanční nedostatečnosti nemůže být ani samotná evidence (tím spíše ne nová, opakovaná) u Úřadu práce, ani pouhý fakt vyplácení sociálních dávek.
14. Ke čtvrté žalobní námitce žalovaná uvádí, že každou žádost posuzuje individuálně vzhledem ke konkrétním okolnostem věci. Nakonec musí provést správní uvážení, zda má (musí) žádosti o určení advokáta vyhovět. Poukazuje na jinou žalobcovu věc, v níž Ústavní soud konstatoval, že každý má právo na právní pomoc, to ale neznamená, že se tak má dít bez dalšího. Tohoto práva se lze dovolávat, pokud jsou splněny určité podmínky (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp.zn. IV.ÚS 682/16). Dále uvádí, že libovůlí nelze argumentovat srovnáním s postupem žalované ve věci, která teprve časově následovala. Žalobce v nyní posuzované věci napadá rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2024, ale dovolává se postupu žalované v řízení časově pozdějším.

Replika žalobce

15. V replice ze dne 31. 7. 2025 žalobce soudu nabízí důkazy kopiemi obrazovky svého mobilního telefonu svědčícími o proběhlé SMS komunikaci s advokátkou a o odmítnutí žalobce zastupovat.
16. Dále vyslovuje přesvědčení, že svoji celkovou situaci dostatečně prokázal již dříve zaslanými dokumenty a tím, že vyplnil formulářovou žádost o určení advokáta, informace, které žalované poskytl o svých majetkových poměrech, považuje za dostačující pro prokázání rozhodných skutečností ohledně jeho příjmů, výdajů, vlastnictví. Žalobce neví, jaké další

informace měl žalované sdělit, když vyplnil jí připravený formulář. Žalobce doplňuje, že jeho zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý a není v jeho důsledku schopen obstarat si dostatečné množství prostředků pro úhradu odměny advokáta, k čemuž soudu nabízí důkazy posudkem z konce roku 2024 vydaným posudkovou komisí v Plzni a posudkovým hodnocením, které s ohledem na datum jejich vzniku nemohl ke svojí žádosti přiložit. Žalobce dále soudu nabízí důkaz o svojí finanční situaci v rozhodné době výpisem bankovní historie na svém účtu vedeném u Fio banky a.s., ze kterého dle přesvědčení žalobce nevyplývají žádné relevantní skutečnosti, kterými by např. mohl žalované prokazovat výši svých měsíčních příjmů a výdajů za období rozhodné pro přiznání nároku na ustanovení advokáta.

Jednání před Městským soudem v Praze

17. Při ústním jednání konaném dne 27. 8. 2025 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Právní zástupkyně žalobce odkázala na podanou žalobu, její doplnění a podanou repliku k vyjádření žalované, odkázala též na doplnění důkazů a shrnula žalobní body. Zdůraznila, že žalobce je přesvědčen, že k podané žalobě přiložil veškeré doklady prokazující jeho příjmy za posledních šest měsíců. Žalobce sám k tomu doplnil, že v předchozím řízení, kde žalovaná rozhodovala o jiné jeho žádosti, udělal chybu a nedoložil veškeré potřebné doklady, nyní si již dal pozor, aby doložil vše, co měl. Pokud se doklady ztratily, je to věcí žalované. Žalovaná při ústním jednání odkázala na vyjádření k žalobě. Odmítla, že by u žalované došlo ke ztrátě listin, upozornila na výčet příloh uvedený žalobcem v žádosti, v němž je sepsáno, které listiny žalobce k žalobě přiložil.
18. Soud při jednání provedl důkaz navržený žalobcem v žalobě (ve znění jejího doplnění), a to výzvou žalované ze dne 6. 1. 2025 učiněné žalovanou v jiném řízení, k prokázání porušení zásady zákazu libovůle žalovanou.
19. Z důvodu nadbytečnosti soud neprovedl ostatní důkazy navržené žalobcem v žalobě (ve znění dalších podání), a to kopiemi obrazovky žalobcova mobilního telefonu k prokázání komunikace s advokátkou Mgr. A. K., a posudkem posudkové komise v Plzni, posudkovým hodnocením a výpisem z bankovního účtu žalobce u Fio banky a.s. k prokázání žalobcovy nepříznivé zdravotní a finanční a situace.
20. Soud má za to, že zákonnost napadeného rozhodnutí lze posoudit i bez provedení uvedených důkazů. K tomu je vhodné dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mimo jiné posoudit, zda skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Dále je na místě uvést, že *řízení před soudem* v této věci je řízením přezkumným, kde soud mimo jiné přezkoumává, zda žalobce v příslušném řízení o žádosti unesl své břemeno tvrzení a důkazní břemeno. Soud proto nemůže v tomto směru nahrazovat řízení před správním orgánem a provádět dokazování, které mohlo být provedeno ve správním řízení. Žalobce tak nemůže svoji procesní situaci v řízení před žalovanou vylepšit až v řízení soudním.
21. Soud neprovedl ani důkazy označené žalobcem jako „*veškerá rozhodnutí o žádostech žalobce o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně, které žalovaná eviduje*“. Soud konstatuje, že takto obecně a neurčitě označené důkazní návrhy nelze bez dalšího provést, přičemž vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního Městský soud v Praze nemůže sám důkazy dohledávat a obstarávat, a následně zjišťovat, zda obsahují či neobsahují podpůrné argumenty prokazující žalobní tvrzení. Opačný postup by porušoval popsanou

dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto navrhaná rozhodnutí od žalované nevyžádal.

22. Pro úplnost pak městský soud uvádí, že žalobce v žalobě navrhl i provedení jiných než v tomto rozsudku zmíněných listinných důkazů, nicméně městský soud ověřil, že předmětné listiny navržené žalobcem k důkazům jsou součástí správního spisu, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
25. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.
26. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii k žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně musí žadatel přiložit doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele v případě žádosti o poskytnutí právní služby bezplatně, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.
27. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii komora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
28. Podle § 55a odst. 1 zákona o advokacii ve věcech uvedených v § 18a až 18c postupuje Komora podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Ustanovení § 13, § 15 odst. 4, § 18, 35, § 36 odst. 3, § 37 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2, § 47, 49, § 51 odst. 2, § 80 až 93, § 100 až 129, § 131, 133, § 137 až 139, § 152 a 178 správního řádu se přitom nepoužijí. (Poznámka: zvýraznění doplněno soudem).
29. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
30. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
31. Soud o podané žalobě uvážil následovně.

32. Soud předně zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalovaná založila na třech důvodech, pro které nebyl žalobci k jeho žádosti určen advokát (viz výše). Skutečnost, že žalovaná neurčila žalobci advokáta ze třech odlišných důvodů, způsobuje, že soud by byl oprávněn zrušit napadené rozhodnutí pouze a jenom v případě, kdyby v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z důvodů, pro který žalovaná žalobci advokáta neurčila. Obstojí-li během soudního přezkumu alespoň jeden z důvodů, kterým žalovaná zdůvodnila napadené rozhodnutí, není soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit.
33. První žalobní námitka směřuje do prvního důvodu neurčení advokáta, tj. že se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva podle § 18c odst. 5 věta třetí zákona o advokacii.
34. Soud neshledal důvodnou dílčí výhradu, ve které žalobce upozorňoval na opožděné vyřízení své žádosti. K uvedené námitce soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které skutečnost, že rozhodnutí bylo vydané mimo zákonnou lhůtu, nepředstavuje nezákonnost rozhodnutí. Konkrétně např. v rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„je nutno mít na zřeteli, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými (jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo) a jejich nedodržení vůbec nemusí být nečinností správního orgánu [...]“*. V rozsudku ze dne 5. 6. 2024, č. j. 7 As 16/2024-27, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[i] lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou procesními lhůtami pořádkového charakteru, s jejichž marným uplynutím zákon nespojuje žádné následky pro hmotněprávní vztahy, které měly být rozhodnutím upraveny (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 As 42/2019 50, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 4 As 43/2015 40, a ze dne 31. 12. 2014, č. j. 3 As 27/2014 27). Nevydáním rozhodnutí ve stanovené lhůtě se správní orgán stává nečinným, přičemž prostředkem ochrany je v takovém případě žaloba proti nečinnosti (§ 80 správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 41, ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 100 atd.)“*. Ve shodě s výše uvedeným má soud za to, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii (*„bez zbytečného odkladu“*) je rovněž lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
35. Pokud jde o samotný první z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí, tj. zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva dle § 18c odst. 5 věta třetí zákona o advokacii, soud konstatuje, že žalobce se proti závěru žalované nijak věcně nevymezil, a to ani v podané žalobě, ani v podání doplňujícím žalobu, ani v replice k vyjádření žalované. Je tudíž skutečností, že žalobce nikterak nespécifikoval, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost postupu žalované při aplikaci ust. § 18c odst. 5 věta třetí zákona o advokacii, omezil se na pouhé obecné vznesení nesouhlasu, aniž by jakkoli namítal, že a z jakého důvodu se v jeho případě o zjevně bezdůvodné uplatňování práva nejedná. Ze žalobních tvrzení tedy není zřejmé, jakým konkrétním způsobem má soud vznesený žalobní bod vypořádat.
36. Soud zdůrazňuje, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to totiž právě žalobce, který se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Bylo tedy výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučinil-li tak, respektive uplatnil-li námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn

a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. V případě, že by tak soud učinil, došlo by k narušení jeho nezávislosti a nestrannosti. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“.

37. Proto se soud k postupu žalované vyjádří v obecnější rovině.

38. Soud připomíná, že co je „*zjevně bezdůvodné uplatňování práva*“, vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č.j. 8 As 138/2021-30. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud pojem „*zjevně bezdůvodné uplatňování práva*“ v podstatě postavil na roveň kategorii zjevné neúspěšnosti návrhu dle § 36 odst. 3 s. ř. s. při rozhodování o návrhu na osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení advokáta v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud vyložil, že „*[p]odstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší.*“

39. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č.j. 4 Ads 19/2005-105, č. 909/2006 Sb. NSS, by zjevná neúspěšnost návrhu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. měla být zjištělná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování. V rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č.j. 7 Afs 102/2007-72, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[v]lastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjištělná. Takovým „zjevně neúspěšným návrhem“ může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze prominout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení.*“

40. Na základě shora uvedeného má soud za to, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zjevně bezúspěšným návrhem, resp. i zjevným bezdůvodným uplatňováním práva mohou být situace, kdy se osoba svým návrhem sice snaží domoci určitého procesního výsledku, ovšem činí to za takových podmínek, které úspěšnost této procesní aktivity už na první pohled zcela negují.

41. V projednávaném případě žalovaná závěr o zjevně bezdůvodném uplatňování a bránění práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii založila na tvrzení, že požadavek žalobce směřuje k podání dovolání k přezkoumání rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším soudem v civilním soudním sporu o zaplacení částky 2.300 Kč s příslušenstvím, přičemž podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. proti rozsudkům a usnesením, vydaným v řízeních, jejichž předmětem bylo v době vydání rozhodnutí obsahujícího napadený výrok peněžité plnění nepřevyšující 50.000 Kč, není dovolání přípustné.

42. Zjištění žalované Městský soud v Praze považuje za zcela dostačující, neboť žalobce ve formulářové žádosti označil typ řízení jako „soudní řízení“ (neoznačil například nabízenou možnost „řízení před Ústavním soudem“), uvedl, že mu ve věci běží dvouměsíční lhůta (což se shoduje se zákonnou lhůtou pro podání dovolání), a označil usnesení, proti němuž se hodlá bránit, č.j. 56 Co 84/2023-117, přičemž dle pravidel Vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy jde o spisovou značku odvolacího řízení. V e-mailu adresovaném advokátu Mgr. P. Č. pak žalobce výslovně požádal o zastupování u Nejvyššího soudu pro podání dovolání, a označil věc č.j. 56 Co 84/2023-117. Ač žalobce odkazované usnesení k žádosti nepřiložil, žalovaná se s ním sama seznámila na veřejně přístupných webových stránkách. Žalovaná tedy z údajů uvedených žalobcem v žalobě, z příloh k žalobě a z předmětného usnesení dovodila, že žalobce v dané věci žalobce žádal o určení advokáta pro dovolací řízení proti usnesení odvolacího soudu, kde předmětem řízení byl spor o zaplacení 2.300 Kč s příslušenstvím.
43. Soud pak přisvědčuje úvaze žalované, že ve věci, kde žalobce žádal o určení advokáta, se hodlal bránit dovoláním, čemuž v souhrnu nasvědčují údaje uvedené žalobcem v žádosti a v příloze k žádosti. Ostatně i v žalobě samotné žalobce výslovně namítá, že mu žalovaná „zmařila dovolání“. Žalovaná správně shledala, že dovolání v dané věci není přípustné ve smyslu § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť předmět řízení nepřevyšuje částku 50.000 Kč.
44. Soud poukazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, č.j. 3 As 26/2006-69, podle kterého „[z]ávěr o zjevné neúspěšnosti podaného návrhu by si byl soud prvního stupně oprávněn učinit toliko v situaci, kdy by např. kasační stížnost byla podána opožděně, osobou k tomu zjevně neoprávněnou, či by byla podána proti rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná.“ (poznámka: zdůraznění provedl zdejší soud). Lze konstatovat, že žalovaná v posuzované věci došla k obdobnému závěru, jaký nastínil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, jakož i ve výše citované judikatuře. Není-li proti usnesení krajského soudu dovolání přípustné, jde nepochybně o zjevně bezdůvodné uplatňování a bránění práva, a bezdůvodnost je nesporná a okamžitě zjiřitelná.
45. Městský soud v Praze nemohl přisvědčit námitce, dle níž žalovaná pochybila, když po zjištění nesouladu mezi tvrzeními a důkazy poskytnutými žalobcem v žádosti nevyzvala žalobce k nápravě. Je tomu tak proto, že ust. § 55a odst. 1 zákona o advokacii výslovně vylučuje, aby žalovaná poskytla žadateli pomoc podateli s odstraněním vad podání. Zákon zde vylučuje aplikaci ust. § 37 odst. 3 a ust. § 45 odst. 2 správního řádu. Právní úprava tímto, dle názoru soudu, zohledňuje, že o podané žádosti je nutné rozhodnout velice rychle (dle slov zákona *bez zbytečného odkladu*), jelikož úkony, pro které si žadatel žádá o určení advokáta, mohou být ohraničeny lhůtami, ať už zákonnými či soudními. Žalovaná tak nebyla povinna vyzývat žalobce k odstranění nedostatků žádosti a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Pokud žalobce požadoval určení advokáta, bylo na něm, aby ve formulářové žádosti řádně uvedl veškeré náležitosti, k nimž byl formulářem naveden. Žalobce takto nejednal a soud je přesvědčen, že žalovaná postupovala důsledně podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii, pokud vycházela z těch údajů a listin, které měla ze strany žalobce k dispozici.
46. Pouze pro úplnost soud uvádí, že závěr o zjevně bezdůvodném uplatňování a bránění práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii by bylo na místě učinit i v případě, kdyby snad žalobce mínil podat u žalované žádost o určení advokáta pro dovolací řízení proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 1. 2023 č.j. 61 Co 300/2022-106, kteréžto přiložil ke své žádosti. Z obsahu přiloženého usnesení soud zjistil, že jím odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu

prvního stupně o nepřiznání žalobci (tam v pozici žalovaného) osvobození od soudních poplatků. Ani proti takovému rozhodnutí není dovolání přípustné, dle ust. § 238 odst. 1 písm. i) o. s. ř.

47. Ze všeho uvedeného je zjevné, že napadené rozhodnutí tedy obstálo v soudním přezkumu již prvního z důvodů pro vydání napadeného rozhodnutí, který spočíval ve zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práva dle § 18c odst. 5 věta třetí zákona o advokacii.
48. Druhá žalobní námitka směřuje do druhého důvodu neurčení advokáta, že žalobce nedoložil neúspěšný pokus zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii.
49. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2024, č.j. 7 As 194/2023-41 poukázal na to, že důkazní břemeno v této otázce tíží žalobce. Vyložil, že bylo „na stěžovatelce, aby dostatečně prokazatelným způsobem osvědčila, že ji jmenovaní advokáti skutečně odmítli, to se jí však nepodařilo. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se žalovanou a krajským soudem, že stěžovatelka nedoložila, že se neúspěšně pokusila zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů (§ 18c odst. 3 zákona o advokacii). Stěžovatelka sice v žádosti uvedla jména tří advokátů, avšak potvrzení o odmítnutí poskytnutí právní služby nedoložila ani u jednoho z nich. Uvedené vyvolává nemožnost vyhovění žádosti z důvodu nesplnění podmínky dle § 18c odst. 3 zákona o advokacii, tedy nedoložení potvrzením jména dvou konkrétních advokátů, kteří stěžovatelce odmítli poskytnout právní službu. Jelikož podmínky stanovené zákonem o advokacii musí být splněny kumulativně, již jen z tohoto důvodu nemohla být žádost stěžovatelky úspěšná (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 7 As 217/2023-28)“.
50. Žalobce nepopírá, že prokazatelným způsobem osvědčil pouze komunikaci s jedním advokátem. Namítá, že nevěděl, jak vyřešit doložení důkazu SMS zprávou, a má za to, že žalovaná ho měla o nesplnění důkazní povinnosti poučit.
51. K tomu soud uvádí, že „doložit“ v právním slova smyslu znamená přiložit doklad, prokázat něco dokladem, dosvědčit, podepřít určitou skutečnost. Požaduje-li zákon o advokacii doložení skutečnosti, že advokát odmítl poskytnout právní službu, znamená to, že nestačí, pokud žadatel označí advokáta, který mu měl odmítnout poskytnutí konkrétní právní služby. Takové tvrzení totiž nenahrazuje předložení důkazu o této skutečnosti a nemůže samo o sobě stačit k jejímu doložení. Ostatně i NSS setrvale tvrdí, že břemeno prokázání splnění podmínek pro vyhovění žádosti spočívá na žadateli (viz rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2024, č.j. 7 As 217/2023-28, bod 18 a judikatura tam citovaná).
52. Bylo tedy na žalobci, aby předložil důkaz o tom, že ho oslovená advokátka odmítla. Žalobci nic nebránilo opatřit si například fotokopii obrazovky svého mobilního telefonu, vyžádat si vyjádření advokátky jinou formou, například e-mailem, nebo mohl ve smyslu rozsudku NSS č.j. 2 As 17/2019-49 tvrdit a doložit mimořádné okolnosti, pro které nemohl dodat žádný důkaz o odmítnutí poskytnutí právní služby. Žalobce takto nepostupoval. V samotné formulářové žádosti ponechal kolonku „Jména dvou advokátů, kteří odmítli právní službu ve věci poskytnout“ nevyplněnou. Jméno advokátky, o níž dokonce ani výslovně netvrdil, že ho odmítla (tvrdil pouze to, že „od ní má sms“), uvedl na přílohu žádosti. Nic dalšího k tomu neuvedl.
53. Nelze tedy než uzavřít, že ač bylo na žalobci, aby uvěřitelným způsobem prokázal, že ho jmenovaná advokátka skutečně odmítla, to se mu nepovedlo. Z pouhého uvedení jména

nelze postavit na jisto, že vůbec o poskytnutí právní pomoci opravdu žádal, resp. zda vůbec advokátka měla možnost projevit určitým způsobem vůli ohledně poskytnutí právní služby či nikoli.

54. Soud opakuje, že žalovaná nebyla povinna vyzývat žalobce k odstranění vad žádosti, jelikož § 55a zákona o advokacii vylučuje pro řízení dle § 18c zákona o advokacii použití § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu, tedy povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění vad žádosti.
55. Soud tak dospěl k závěru, že pokud jde o druhý důvod neurčení advokáta, napadené rozhodnutí obstálo v soudním přezkumu.
56. Třetí žalobní námitka směřuje do třetího důvodu neurčení advokáta, tj. že žalobce neprokázal své příjmové a majetkové poměry dle § 18c odst. 4 zákona o advokacii.
57. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že k žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně musí být přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech, což žalobce neučinil.
58. Žalobce je přesvědčen, že svoji celkovou situaci žalované osvědčil dostačujícím způsobem pro prokázání rozhodných skutečností ohledně jeho příjmů, výdajů, vlastnictví. Žalobce neví, jaké další informace měl žalované sdělit, když vyplnil jí připravený formulář. Namítá, že ho tedy žalovaná měla vyzvat k doplnění jeho žádosti či mu upřesnit, zda požaduje výpisy z účtu či jiné dokumenty. Nově argumentuje dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a předkládá soudu důkazy ke svému zdravotnímu stavu a ke své finanční situaci. Při jednání před soudem namítá, že nezbytné listiny žalované doložil, nemůže mu být dáno k tíži, pokud je žalovaná ztratila.
59. Městský soud předně nesouhlasí s žalobcem, že o své situaci podal úplný a pravdivý obraz tím, že vyplnil formulářovou žádost. Ze správního spisu totiž soud zjistil, že vyplnění formuláře žalobcem vykazuje řadu nedostatků. Žalobce například ve formulářové žádosti přiznal příspěvek na bydlení „od května“ (žádost byla podána v květnu 2023), tedy neuvedl přesnou dobu pobírání příspěvku. Dále přiznal příspěvek na živobytí od července 2022 ve výši „2050 v poukazech a zbytek v penězích“, tedy neuvedl jeho přesnou výši. Dále uvedl, že má dluhy, kolonku zjišťující věřitele, celkovou výši dluhů, výši měsíční splátky a splatnost ovšem ponechal nevyplněnou, tedy neuvedl ničeho bližšího o svých závazcích. K žádosti žalobce přiložil pouze usnesení Krajského soudu v Plzni č.j. 61 Co 300/2022-106 a kopii e-mailu pro advokáta Mgr. P. Č., tedy své poměry nijak nedoložil.
60. Je tedy zjevné, že žalobcem předložená tvrzení jsou neúplná a nepokrývají celé období stanovené v § 18c odst. 4 zákona o advokacii, nelze tedy spolehlivě dovodit například to, od kdy žalobce pobírá příspěvek na bydlení a zda se vztahuje k celému vytčenému období. Dle odkazovaného ustanovení je žalovaná povinna posoudit příjmové a majetkové poměry ve vztahu k posledním šesti kalendářním měsícům před podáním žádosti. Jestliže tedy žalobce předložil neúplná tvrzení, nelze takové doložení tvrzení žalobce považovat za úplné a dostatečné.
61. Městský soud dále po zhodnocení všech okolností konstatuje, že žalobce nepodal přesvědčivé tvrzení o tom, že žalované předložil potřebné důkazy (které nadto v řízení před soudem blíže nespecifikoval), avšak ta je ztratila. Ve správním spisu se nenachází jediná indicie, která by nasvědčovala, že by žalovaná obdržela další listiny než uvedené v žádosti a následně je

ztratila, jak žalobce namítá. Obsah správního spisu samotného žádné pochybnosti o zjištěných skutkových okolnostech nevyvolává, spis je z čistě administrativního hlediska veden řádně. Listiny předložené žalobcem, které jsou v něm založeny, plně korespondují se seznamem příloh, jak je žalobce označil v žádosti. Soud tak nemá důvod pochybovat, že listiny obsažené ve správním spisu představují kompletní dokumentaci, počítaje v to dokumentaci, kterou žalobce soudu zaslal. Dále soud poznamenává, že žalobce na podporu svých tvrzení o ztrátě dokumentace nepředložil žádné relevantní důkazy, které by tuto možnost alespoň nepřímo naznačovaly. V žalobě namítaný „nepořádek u žalované nebo i korupce“ není ničím podložen. Soud tedy shrnuje, že ztrátě dokumentů ze správního spisu nenásvědčuje žádná objektivní okolnost, přičemž žalobci se nepodařilo předestřít takové tvrzení, které by bylo způsobilé vyvolat na straně soudu pochybnost o úplnosti spisového materiálu.

62. Soud tedy vychází z toho, že žalobce nepředložil důkazy k osvědčení předložených tvrzení, a to vůbec žádné. Je přitom jeho povinností, aby své tvrzení uvedené v žádosti o určení advokáta řádně doložil. Na nezbytnost doložení tvrzení uvedených v žádosti je žadatel opakovaně ve formuláři žádosti upozorňován. Neučinil-li tak, nelze tuto skutečnost přičítat k tíže žalované. Ta se při rozhodování o žádosti o určení advokáta musí řídit zákonnou úpravou a vyhovět takové žádosti může jediné v případě, že žadatel splní všechny podmínky stanovené zákonem o advokacii. Žalobce požádal o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně. V takovém případě je podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii nezbytné, aby žadatel ke své žádosti přiložil doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období šesti kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Nestačí tedy pouze tvrdit, že finanční situace žadatele odůvodňuje, aby jeho žádosti bylo vyhověno, ale je třeba tuto skutečnost také doložit, a to zákonem požadovaným způsobem a ve stanoveném rozsahu.
63. Žalobcova úvaha, že jej žalovaná měla vyzvat k doplnění chybějících údajů a důkazů, je mylná, jak již soud obdobně uvedl výše při vypořádání první a druhé žalobní námitky. Jak k povinnosti doložení příjmů za posledních šest měsíců předcházejících žádosti vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č.j. 8 As 138/2021–31, je „*nutné pamatovat na to, že v projednávané věci se jedná o řízení o žádosti, kde je velká část odpovědnosti za zjištění, resp. prokázání, skutkového stavu vložena na žadatele. O to více se tato procesní povinnost žadatele uplatní v řízení o určení advokáta, jelikož dle § 55a odst. 1 zákona o advokacii se v řízeních vedených dle § 18c stejného zákona nepoužije mimo jiné i § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle kterého nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V řízení o určení advokáta tak žalovaná nemá povinnost vyzývat žadatele k odstranění vad podání.*“
64. Soud tedy uzavírá, že závěr žalované, že žalobce nesplnil podmínku pro určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně stanovenou v § 18c odst. 4 zákona o advokacii, byl správný. Soud s odkazem na bod 20 odůvodnění tohoto rozsudku doplňuje, že nemohl vyslyšet žalobcovu snahu doplnit tvrzení a dokazování týkající se příjmů a majetkových poměrů v řízení před soudem. Soud by takovým postupem popřel prezkumný charakter soudního řízení správního, v němž mimo jiné prezkoumává unesení procesních břemen žalobcem v řízení o žádosti před žalovanou. Soud proto doplňující tvrzení žalobce, vznesená v podané žalobě (resp. v dalších podáních), týkající se zdravotního stavu a finanční situace žalobce, nezohlednil.

65. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá libovůli žalované při rozhodování o žádosti, argumentuje odlišným postupem žalované v jiném řízení o žádosti žalobce ze dne 29. 11. 2024 o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně, ve kterém žalovaná vyzvala žalobce k doplnění rozhodných skutečností a důkazů.
66. Městský soud v Praze na základě doplněného dokazování konstatuje, že zatímco v nyní posuzovaném případě žalobce nebyl žalovanou vyzván k odstranění vad žádosti, v jiném řízení o žádosti ze dne 29. 11. 2024 byl vyzván k doložení kopie pravomocného rozhodnutí soudu, kterým byla zamítnuta žádost o ustanovení zástupce dle § 35 odst. 10 s. ř. s., a k doložení, že se žalobce neúspěšně pokusil zajistit si k předmětné právní službě alespoň dva oslovené advokáty a byl jimi odmítnut.
67. Městský soud pouze na okraj poznamenává, že bez znalosti skutkového stavu ve věci žádosti ze dne 29. 11. 2024, a též s přihlédnutím k novelizaci zákona o advokacii s účinností od 1. 1. 2024, kdy oba případy se odehrály za odlišného právního stavu, lze obě předmětná řízení stěží srovnávat. Nelze také hovořit o legitimním očekávání ohledně výzvy k odstranění vad žádosti a argumentovat výzvou z doby pozdější, jak to žalobce činí v žalobě. Jestliže v dané době nebyla taková výzva ještě vydána, nemohla nijak ovlivnit očekávání žalobce a přirozeně k ní nemohla přihlížet ani sama žalovaná.
68. Především však městský soud odkazuje na ust. § 55a zákona o advokacii, z něž nade vší pochybnost vyplývá, že žalovaná v nyní projednávané věci nijak nepochybila, když s ohledem na vyloučení užití § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 správního řádu nepřistoupila k výzvě k odstranění vad žádosti a neumožnila tak žalobci vady žádosti napravit. Žalovaná zde neměla prostor pro volnou úvahu. Její postup byl určen zákonem, a se zákonem byl striktně souladný. Nelze jej proto označit za projev libovůle.
69. Postupovala-li žalovaná v pozdějším řízení odlišně, nelze vyloučit, že se jednalo o exces ze zákonných mezí (šlo ovšem o postup ve prospěch, nikoli k tíži žalobce), v každém případě uvedená rozpornost v postupu při posouzení žádostí není pro daný případ relevantní, neboť nyní posuzovaný případ se odehrál časově dříve a byl prokazatelně v souladu s dikcí zákona.
70. Městský soud v Praze považuje za přílehlavou argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 3. 2010 č.j. 1 Afs 50/2009-233 uvedl, že: „...*zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejména zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu).*“ V posuzované věci žalovaná těmito principům dostála a žalobce neprokázal, že by postup zvolený žalovanou v posuzované věci nebyl souladný se zákonem. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by skutečnost, že žalovaná v později vedeném řízení postupovala vstřícněji, byla způsobilá zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
71. Soud shrnuje, že v rámci soudního přezkumu obstály všechny tři důvody, pro které žalovaná neurčila žalobci advokáta, není tak dán prostor pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu výrokem č. I zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

73. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem č. II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci úspěch. Žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší, neboť jí nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.
74. Výrok č. III je odůvodněn ust. § 140 odst. 2 o. s. ř. Podle něj byl-li ustanoven účastníku zástupcem nebo opatrovníkem advokát, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování, popřípadě též náhradu za daň z přidané hodnoty, stát; při určení náhrady hotových výdajů a odměny za zastupování se postupuje podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně a náhradu za daň z přidané hodnoty soud určí z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů podle sazby daně z přidané hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. V odůvodněných případech stát poskytne advokátovi přiměřenou zálohu.
75. Odměna za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), činí podle § 9 odst. 4 písm. d) z tarifní hodnoty 50 000 Kč částku 4.620 Kč. Právní zástupkyni žalobce byla přiznána náhrada za pět úkonů právní služby, a to převzetí věci, porada s klientem, doplnění žaloby, porada s klientem a účast na jednání soudu (§ 11 odst. 1 vyhlášky), a náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 3 vyhlášky ve výši 5 x 450 Kč. Dále jí bylo přiznáno cestovné z jejího sídla do sídla soudu a zpět osobním vozidlem VW ve výši 2 x 2.465 Kč (celkem 310 km, průměrná spotřeba paliva 6,2 l/100 km) a náhrada za promeškaný čas za celkem 10 půlhodin ve výši 2 x 1.500 Kč. Celkem tak odměna za právní zastoupení činí 33.280 Kč. Soud doplňuje, že nepřiznal odměnu za repliku žalobce k vyjádření žalované, protože tuto repliku soud nežádal a její obsah neměl žádný vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a nejednalo se tak o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva.
76. Výrok č. IV vychází z ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. Podle něj má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. Městský soud tak žalobci uložil dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s., aby státu nahradil část nákladů řízení, které byly Českou republikou – Městským soudem v Praze hrazeny ustanovené zástupkyni, a to ve výši 10 % těchto nákladů, neboť žalobce byl usnesením zdejšího soudu ze dne 1. 11. 2024 č.j. 6 A 54/2024-35 pro toto řízení osvobozen od soudních poplatků ve výši 90 %. Tato částka činí 3.328 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. srpna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu